

יקירי העיר רמת-גן

- מר יצחק אלצור (אולשטין)
- השופט חיים ליטוינסקי
- האלוף (מיל') חיים ארז
- עו"ד אריה מולודיק
- גב' יהודית אריאל
- הרב אריה נדב
- עו"ד בן-ציון באיער
- מר ידידיה נחום
- מר כלב בורשטין
- הרב נחום הכהן קוק
- הרב יוסף דוידי
- פרופ' בנו רותנברג
- מר אליהו הכהן
- גב' פרחיה רכטר
- מר אברהם הרשום
- מר משה שטרן
- מר אברהם ורד
- פרופ' שמואל (מילון) שפרכר
- פרופ' דניאל כצנלסון

מכובדיי,

עיריית רמת־גן גאה להעניק את תואר יקיר העיר רמת־גן ל־19 נשים וגברים תושבי העיר אשר להם חלק חשוב ומרכזי בהוויה החברתית, הקהילתית והתרבותית של העיר רמת־גן.

יקירים אלו תרמו ותורמים משך שנים ארוכות במסירות וברוחב לב איש איש בתחומו ועל פי יכולותיו לעיר, לתושבים ולמדינה.

צניעותם וענוותם הינה חלק בלתי נפרד מאישיותם, עסוקים בפועלם אשר מתבצע בשקט הרחק מאור הזרקורים, ואשר הפך לחלק מרקמת החיים היפה של עירנו, עליה גאותנו רבה.

ברצוננו להשיב לכם ולו מעט מן האהבה הרבה שהענקתם לעיר רמת־גן באמצעות תואר "יקיר העיר" המעיד על הכרתנו ותודתנו לפועלכם ולתרומתכם לעיר ולתושביה.

אאחל לכם ולבני משפחותיכם בריאות איתנה והצלחה בכל. מי יתן ותתברכו בשנים ארוכות נוספות של עשייה, סיפוק ונחת, ותזכו לחזות בחלקכם בצמיחתה של עירנו, רמת־גן.

שלכם, תמיד לשרותכם!

צבי בר

ראש העיר

מר יצחק אלצור (אולשטיין)

נולד בעיר לנטשיץ (פולין) בשנת 1932. עבר עם משפחתו לעיר לודז', ממנה עלו ארצה בשנת 1935.

בשנת 1938 עברה המשפחה לגור ברמת-גן, והתקיימה מחנות ירקות שהיתה בבעלותה. אביו היה ממקימי בית החסידים "גור" (כבעל תפילה וכגבאי), אך פעל גם במסגרת התאחדות הסוחרים ברמת-גן, והיה בין מתנדבי המשטרה המיוחדת המתנדבת בתקופת המנדט.

באוירה זו של התנדבות ונתינה צמח הילד יצחק.

נער - פעל בבני-עקיבא בתפקידי הדרכה וריכוז בסניפי רמת-גן ובני-ברק. עם פרוץ הקרבות לאחר הכרזת האו"ם על קום המדינה הוצב לשמירה נגד הפלישה המצרית והתנדב לפלמ"ח (אך שוחרר מפאת גילו הצעיר).

באפריל 1950 התגייס לצה"ל ושרת כקצין עד יולי 1974. בצבא הכיר את אשתו מיקי (מרים) לבית דה-גרוט. הזוג נישא ב-1956, והביא לעולם 3 בנים אשר שרתו בצה"ל כקצינים ואף הקימו משפחות לתפארת.

תוך כדי שרותו הצבאי למד אלצור במחלקה להיסטוריה צבאית באוני' תל-אביב, ולאחר שחרורו סיים לימודי ניהול ומשאבי אנוש בטכניון. אלצור שמש כמנהל מנגנון בחברת בנייה ארצית ולאחר מכן כסמנכ"ל ומנהל משק ומנגנון בחברת אופנה בכירה.

עוד שמש כמנכ"ל משותף בהקמת היישוב כוכבי-איר, לאחר מכן כמנהל מוזיאון "בית הגדודים" באביחיל ומנהל מוזיאון האצ"ל "בית-גיד".

הוא סיים קורסי הכשרה והשתלמויות במוזיאולוגיה למנהלי מוזיאונים, וקורס "אפקים חדשים" של אוני' בר-אילן לניהול יזמות חברתית בפרוייקטים ציבוריים בהתנדבות. בנוסף לכל אלה-מאז שחרורו מצה"ל-פעל במוסדות "צוות" השונים (ארגון יוצאי צבא קבע).

כיום הוא מכהן כיושב ראש סניף "צוות" רמת-גן (המונה כ-1,000 משפחות). אלצור נמנה על חברי המועצה הארצית של "צוות", חבר הנהלת מחוז דן וחבר המועצה בו.

הוא אף נושא תואר "יקיר צוות" שהוענק לו על ידי סגן שר הבטחון.

כמודכן הוא בעל עבר עשיר של פעילות התנדבותית: כיו"ר וחבר ועד ההורים המרכזי ברמת-גן, ממקימי ארגון ההורים הארצי, חבר בוועדה לטיפול בנוער במצוקה, חבר בוועדת החינוך העירונית, מרצה בהתנדבות במועדון גמלאים, כנשיא לשכת "בר כוכבא" ב"בני-ברית" וחבר בהנהלת המחוז, גבאי בבית הכנסת "מנחת חובב" ברמת-גן, חבר הנהלת האגודה לחקר המקרא, ממקימי מקהלת רמת-גן, (בניצוחו של יוסף הדר ז"ל) ומקהלת החזנים "שפתי גנים".

בנוסף לכל אלה, שמש בהתנדבות כיו"ר "יש" (ילדי שואה) במחוז המרכז וכחבר המזכירות הארצית, וגם כנאמן "יד ושם" לרישום דפי עד וסיוע לנזקקים.

בשנת 2003 הקים את יחידת "צוות לעניין" בה משרתים כ-30 קצינים ונגדים-יחידה מיוחדת ועצמאית של בסיס המשמר האזרחי.

אלצור מכהן כיום גם כיו"ר ועדת הביקורת של אגודת ידידי האוניברסיטה בראשות עו"ד דב ויסגלס.

בזכות כל פעולותיו ההתנדבותיות אף זכה לאות "מגן ראש העיר למתנדב", בשנת 2003. ■

ארוע חברי "צוות" ברמת-גן

אלוף (מיל.) חיים ארז

הוא שרת בצבא קבע בין השנים 1954-1988, בכל תפקידי הפיקוד, והשתחרר בדרגת אלוף.

תפקידי העיקריים היו כמ"מ בגולני במבצע קדש, מג"ד בשריון במלחמת ששת הימים, מח"ט בשריון במלחמת יום הכיפורים, אלוף פיקוד הדרום בשנים 1982-1984 וראש אגף טכנולוגיה ולוגיסטיקה במטכ"ל בשנים 1984-1986.

עם שחרורו מצה"ל ב-1988 ועד שנת 1996 שימש כמנכ"ל חברת כימיקלים לישראל ויו"ר חברות הבנות. כיום הוא הבעלים של חברת ארז (א.ד.מ.) ייעוץ וניהול בע"מ, ודירקטור בחב' כימיקלים לישראל, מפעלי ים המלח, אפריקה-ישראל וחברת המלח.

בנוסף לאלה הוא מכהן בהתנדבות כיו"ר עמותת "יד לשריון".

ארז הינו תושב העיר רמת-גן מ-1971 בעל תואר ראשון בהסטוריה ותואר שני במדעי המדינה ולמד בביה"ס לכלכלה בלונדון.

נשוי למאירה, אב לדוד ואמיתי, סב לנמרוד ואיתמר.

מרוץ גולני ברמת-גן

נולד בורשה (פולין) בשנת 1935, למשפחה גדולה ומבוססת. לאחר הכיבוש הגרמני החליטו הוריו לעבור לצד הפולני שהיה בשליטת רוסיה. בשל הנסיבות שנוצרו במעבר הגבול, נשלח חיים שהיה בן 4 על-ידי אימו לחצות את הגבול, היא קשרה לצווארו פתק עם הכתובת של אביו שהיה בביאליסטוק ואמרה לבנה ללכת ולחפש את אביו. לאחר מספר שעות של הליכה בשלג ובחושך (היה בחודש דצמבר) שמעה אשה פולניה ילד בוכה, לקחה אותו לביתה ולמחרת בבוקר נסעה לביאליסטוק והביאה את הילד-חיים לאביו. מאוחר יותר הביא אביו את אימו ממעבר הגבול תמורת תשלום לשומרים הרוסים. לאחר כשנה החליטו הוריו בעקבות לחץ המשפחה לחזור לורשה.

האב שיצא ראשון נעצר על ידי הרוסים ועקבותיו אבדו. בהמשך נשלחו חיים ואמו יחד עם היהודים הפולנים למחנות עבודה בסיביר, ולאחר שגרמניה תקפה את רוסיה שוחררו היהודים, ורובם נסעו לאוזבקיסטן.

אמו של חיים שעבדה כאחות במרפאה, נעצרה לאחר שנגנב ספירט על ידי אחד המטופלים.

חיים נשאר לבדו ונשלח לבית יתומים נוצרי שהיה בחסות הצבא הפולני שהתארגן ברוסיה. בסוף שנת 1942 נשלחו מאות ילדים שהיו בבתי היתומים, יחד עם יחידות הצבא הפולני לטהרן.

בטהרן, הופרדו הילדים היהודים ונמסרו לידי הסוכנות היהודית. המסע של חיים וילדי "טהרן" לארץ נמשך מספר חודשים, מטהרן לקארצ'י בהודו, באוניה בריטית למצרים, דרך תעלת סואץ ומשם ברכבת לארץ.

בפברואר 1943 הגיע חיים עם עוד 23 "ילדי טהרן" למושב נהלל, ונקלט על ידי משפחה ותיקה שעלתה לארץ במסגרת העלייה השנייה. בשנת 1948 במהלך מלחמת השחרור הגיעה אמו לארץ באוניית מעפילים.

הוא גדל והתחנך בנהלל עד גיוסו לצה"ל בשנת 1954.

גב' יהודית אריאל

ולדה בבצרה (עיראק) בשנת 1932 בת למשפחת גבאי. אביה-מנשה גבאי, היה סוחר אמיד שעסק בייבוא סחורות מרחבי העולם לעיראק ולאיראן. שימש כראש הקהילה היהודית המקומית, פעל רבות למען העלאת יהודי עיראק ופליטים מיהדות פולין, ואף הקים בעירו בית כנסת ובית ספר משותף ליהודים וערבים. אריאל גדלה והתחנכה בבית המושחת על ערכים של צניעות, עזרה לזולת ואהבת האדם.

בתחילת שנות הארבעים נסעה ללמוד בבגדד ושם חוותה את הפארהוד (כינוי לפרעות ולפוגרומים שביצעו התושבים הערבים ביהודי עיראק שכללו רצח שוד וביזה).

בשנת 1947 החלה ללמוד הוראה לכימיה ובילוגיה באוניברסיטה וב-1950 סיימה את לימודיה האקדמיים, וזאת בתקופה שאופיינה באי שקט ופרעות ביהודים.

יהודית, אז אודיט - נחקרה ע"י המשטרה בעיראק בשל פעילותה הציונית-מכוון שסייעה בהעברת יהודים מבצרה לאיראן ומשם בסירות לישראל. אחותה סוזט נשפטה ע"י בית-דין צבאי, נשלחה למאסר וכל רכוש המשפחה הוחרם.

סיפור המשפחה וקורות היהודים באותה תקופה פורסם בפרוטרוט במאמר שפורסם בעיתון אל - ג'ומהוריה בעיראק, בשנת 1990. בשנת 1951 עלתה לישראל והחלה לעבוד במעבדה לכימיה אנליטית של משרד החקלאות.

ב-1956 החלה לעבוד במעבדה הכימית של קופת החולים הכללית ברמת-גן עד שבשנת 1982 מונתה למנהלת המעבדות במחוז זן. בתקופת עבודתה זכתה לקבל פרס על פיתוח שיטה חדשה לבדיקת בלוטות התריס, דבר שאפשר חסכון כספי רב ויעל את ביצוע הבדיקות.

בשנת 1991 סיימה את לימודיה בחוג המשולב למדעי החברה ומנהל ציבורי באוניברסיטת בר-אילן.

במקביל לעיסוקה המקצועי דאגה תמיד לקחת חלק גם בפעילות ציבורית וחברתית והחל מסוף שנות החמישים פעלה במסגרת

התנועה לאחוזה בנושאים חברתיים שונים. משנת 1958 ובמשך 15 שנים לקחה חלק פעיל ומרכזי בהקמת בית ספר תיכון ערב "הבונים" שמטרתו היתה מתן השכלה חינוך לתלמידים ממשפחות מעוטות יכולת ונוער במצוקה.

עם הצטרפותה למפלגת העבודה שימשה ומשמשת כחברת מרכז המפלגה וציר בקונגרס הציוני.

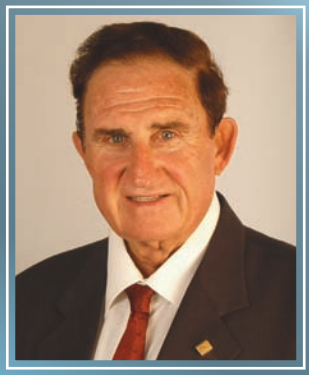
בשנים האחרונות נבחרה לשמש כחברת מועצת והנהלת העיר, ופעלה לקידום המודעות בנושאים הקשורים לבריאות הציבור.

אריאל הקפידה תמיד לפעול בצניעות ובישר מתוך כוונה לעזור לזולת, לצמצם פערים חברתיים ולהביא לחברה שיוויונית ומלוכדת.

■ נשואה לשלמה אם לזרון וסבתא לניתאי.

בית משפחת גבאי בעיר בצרה, עיראק

עו"ד בן ציון באיער

באיער, משמש ב־4 הקדנציות האחרונות, כמ"מ יו"ר ועדת הבחירות לכנסת, בגוש דן, וכחבר ועדת הבחירות המוניציפליות ברמת-גן, וזכה לשבחים רבים על פעילותו בהם.

הוא בעל תואר יקיר א.ס.א. (איגוד הספורט האקדמי), יקיר "בני ברית", יקיר ההסתדרות ברמת-גן, יקיר הספורט העממי בישראל, יקיר מכבי ר"ג ונשיא הפועל ר"ג בכדור יד (כיום).

באיער, אף נושא בעיטור הוועד האולימפי על מפעל חיים בספורט, אותו קיבל השנה, משר המדע, התרבות והספורט וכן באות המתנדב של ראש עיריית רמת-גן, צבי בר.

כיהן כחבר מועצת העיר רמת-גן, וכיום, חבר בוועדות עירוניות שונות (ועדת הספורט וועדת השמות), שותף לאות הנשיא למתנדב, במסגרת פעילותו הרבה באגודה לאימוץ הצנחן בעיר (40 שנה) וחבר הנהלת איגוד הטניס בישראל (מזה 50 שנה) וכן השתתף כשחקן מצטיין ב־6 ענפי ספורט, בנבחרת ישראל או בליגת העל ומופיע על כך בספר גינס.

מאמץ שנים רבות את חטיבת הגולן, מעניק עשרות מלגות לימודים בשנה.

באיער, בעל משרד עורכי דין, מקדיש את מרבית זמנו לחברה ולספורט וזלתו פתוחה לכל פונה, וצפויות בפניו עוד שנים רבות של פעילות ציבורית ענפה וטיפוח רוח ההתנדבות ברמת-גן.

נשוי למרים, לזוג שלושה ילדים וחמישה נכדים. ■

היכל הספורט העירוני ע"ש זיסמן ברמת-גן

ולד בתל-אביב, בשנת 1936.

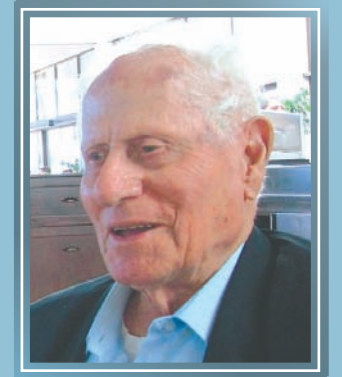
מתגורר ברמת-גן משנת 1950 ומשך כיוכל שנים מקדיש את עצמו לטיפוח החברה והספורט בעיר - בהתנדבות מלאה.

את ניצני ההתנדבות, ספג בבית הוריו, רבקה ומרדכי ז"ל שהיו נשיאי לשכות "בני ברית" בר"ג, ובבית סבו חיים יונה שימבורסקי ז"ל שכהן כנשיא בית הכנסת הגדול ברמת-גן, וסבתו פנינה שימבורסקי-מראשי ארגון הנשים הדתיות "אמונה".

עם הגיעו לרמת-גן החל לשחק כדורסל במכבי רמת-גן ומאוחר יותר, הקים את מחלקת השחיה וכן את מחלקת הכדוריד, בה כיכב אף כשחקן (במרוצת השנים קב' הכדוריד אף זכתה בגביע המדינה). שיחק עשרות שנים בנבחרת ישראל בכדוריד, שיחק כדורגל ב"מכבי רמת-גן" וב"הכח" (בטרם הושאל ל"בני יהודה"), היה אתלט בכיר, שיחק בליגה לכדור מים, ובמסגרת השרות הצבאי, בחטיבת גבעתי, אף היה לאלוף צה"ל בזריקת רימון ובמשיכת חבל.

חיוו של עו"ד באיער, שזורים ברצף רב גוני של פעילויות התנדבותיות: כקצין העיר רמת-גן (בדרגת סא"ל עד היום), כנשיא אגודת הסטודנטים של אוניברסיטת ת"א, כיו"ר העמותה להשתלות לב - במסגרתה שלח עשרות חולים להשתלות לב בחו"ל והציל את חייהם (הנשיא היה פרופ' גוטסמן), כחבר הוועד המנהל של אוניברסיטת תל אביב, כיועץ המשפטי של העמותה למען האסיר, כיו"ר ההתאחדות לספורטאים הותיקים בישראל, כחבר הנהלת אגודת הידידים של האוניברסיטה הפתוחה, כחבר הנהלה של המועדון המסחרית-עשיתי, וכיו"ר ועד ההורים של ב"ס "אהל שם", ברמת-גן (בו דאג להחליף את צריפי הלימודים במבנים).

בנוסף לכל אלה, כיהן באיער, משך 4 קדנציות, כנשיא לשכת ז'בוטינסקי הרמת-גנית של "בני ברית" ותקופה מסוימת, כסגן נשיא "בני ברית" בישראל, ייצג את המדינה ב־3 אולימפיאדות ותיקים בעולם, עמד בראש המשלחות, והקים (ביחד עם ידידו מ"מ ראש העיר דוד מלמדוביץ ז"ל וחברים נוספים), את מועדון "המרגנית" בשכונ הותיקים בעיר, המשמש דוגמא לחיקוי, לרבים ממועדוני ה"קאנטרי קלאב" בישראל.

מר כלב בורשטין

בקיבוץ הוקם מוסד חינוכי, אותו ניהלה לאה ויזנסקי, אשר נישאה לו בשנת 1943. לזוג נולדו שלושה בנים.

בשנת 1947 יצאו חברי קבוצת הים "גל" להגשמה, והקימו את הקיבוץ העירוני אפע"ל - אגודת פועלים עברית לאומית, בסמוך לכפר אז"ר. קיבוץ אפע"ל הוקם כיישוב חזית מול כפרים ערביים עוינים, עאנה, סקיייה וחירייה, למטרת הגנה על הערים רמת-גן, גבעתיים ובני ברק. בורשטין המשיך ושימש בתפקידו כמזכיר הקיבוץ. לאחר פירוקו של הקיבוץ בשנת 1956, עבר לעבוד ב"שיכון עובדים", ויחד עם זליג לבון פיתח את רעיון פיתוח קרקעות קיבוץ אפע"ל לשכונת מגורים. בשנת 1969 הוקם המיזם, ונקרא "רמת אפעל".

בורשטין הקים את המועצה האזורית אפעל ושימש בהתנדבות כראש המועצה בשנים 1959 עד 1968. בשנות השבעים שימש כמנהל בשיכון עובדים. לאורך כל השנים תרם מזמנו וממנו למען רמת אפעל, כחבר מועצה וכתושב. ■

נולד בעיר וילקומיר (ליטא) בשנת 1916.

בן זקונים לאריה ואסתר, ונקרא ע"ש הגיבור המקראי כלב בן יפונה. בוילקומיר למד בגימנסיה העברית, היה חבר באגודת "הפועל" כמדריך ספורט, ופעיל בתנועות הציוניות "השומר הצעיר" ו"החלוץ".

בשנת 1935 הצטרף בורשטין לקבוצת הכשרה של "החלוץ" בוילקוביצקי, ולאחר הכשרה חקלאית בדנמרק עלה ארצה בשנת 1936, והצטרף לקיבוץ גבעת ברנר. בני משפחתו אשר נותרו בליטא נספו בשואה.

בדצמבר 1936 נשלח ביחד עם חבריו לעבודה בנמל תל אביב, והפך לימאי על סירת מנוע. רצח חבר מהקיבוץ ע"י כנופיה ערבית הצית בקרב הצעירים את הרצון להתיישבות, ולהקמת קיבוץ בארץ ישראל. בשנת 1939 הקימו בורשטין וחבריו את קבוצת הים גל, בצפונה של תל אביב, וכלב נבחר למזכיר הקבוץ. חברי הקבוצה עסקו בימאות, ובהבאת מעפילים במסגרת עלייה ב'. בורשטין לחם ב"הגנה", ושמו המחתרתי היה בן אריה.

הרב יוסף דויד

בשנת 1982 פרש לגמלאות והחליט לפתוח חוג ללימודי גמרא לקשישים.

בנוסף-לימד ילדים העולים למצוות ולאחר מכן הגיש להם שיעורי תורה.

בסוף שנות ה-80 הוסמך ע"י הרב הראשי לרמת-גן, הרב ברדע, לרב קהילתי בשכונת תל-יהודה.

גם כיום, בגיל 87, הרב יוסף דויד מלמד תורה מידי יום ביומו. ■

בית הכנסת הגדול, כיכר רמב"ם, רמת-גן

דויד יוסף נולד ב-1922 בעיר כוחלאן אשר בתימן, כבן יחיד לאחר 4 אחיות.

כדי לפרנס את משפחתו ואחיותיו יצא בגיל צעיר לעבודה ועסק למחייתו במסחר.

כשנדד מעיר לעיר למכור את מרכולתו הכיר את שושנה - אשתו לעתיד ולאחר שנישאו עברו לעיר - כוחלאן.

מגיל צעיר קיבל חינוך קפדני בחדר שבו למד מפי רבנים ידועי שם ומפי אביו.

כבר בגיל צעיר התבלט בידיעותו ובסקרנותו בתחומים שונים.

בתימן נולדו להם בת ושני בנים, (למרבה הצער - לאחר מספר שנים נפטרו שני הבנים ממחלות שונות).

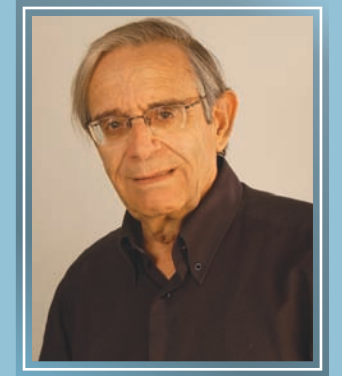
ב-1948, עם גל העלייה מתימן לארץ ישראל במרבד הקסמים ולאחר שמכרה המשפחה את מעט המטלטלין שהיה ברשותה, אסף יוסף את בתו, אשתו ואחיותיו ועלו דרך צנעה לארץ ישראל. עם הגיעם נקלטו במעברת ראש-העין ושוכנו באוהלים בתנאים קשים. בתקופה זו נולד בן נוסף-שלאחר חודשים ספורים נלקח ע"י צוות רפואי אשר עבר במעברה ואסף את התינוקות בתואנה שקיימת סכנה שיחלו בגלל התנאים הקשים ששררו במעברה.

הילד נעלם כמו ילדים נוספים מפרשת ילדי תימן האבודים. לפרנסתם, שושנה עבדה במשק-בית, והוא בתחום הבניין והתמחה במיוחד בתחום הריצוף.

את רוב שנות עבודתו עשה בחברת "רסקו" לבניין.

במהלך שנים אלו נולדו להם בת (שנפטרה עוד כתינוקת) ושלושה בנים (יבדל"א). בתחילת שנות ה-70 עברה המשפחה לרמת-גן ומאז הוא חי בה עד היום.

לאורך כל השנים, מאז השתקע בשכונת תל-יהודה ברמת-גן, דאג דויד למשפחתו, לקהילה בסביבתו ולכל אדם שפנה אליו בכל שאלה ובקשה, ואלו מצאו תמיד אוזן קשבת ורצון טוב.

מר אליהו הכהן

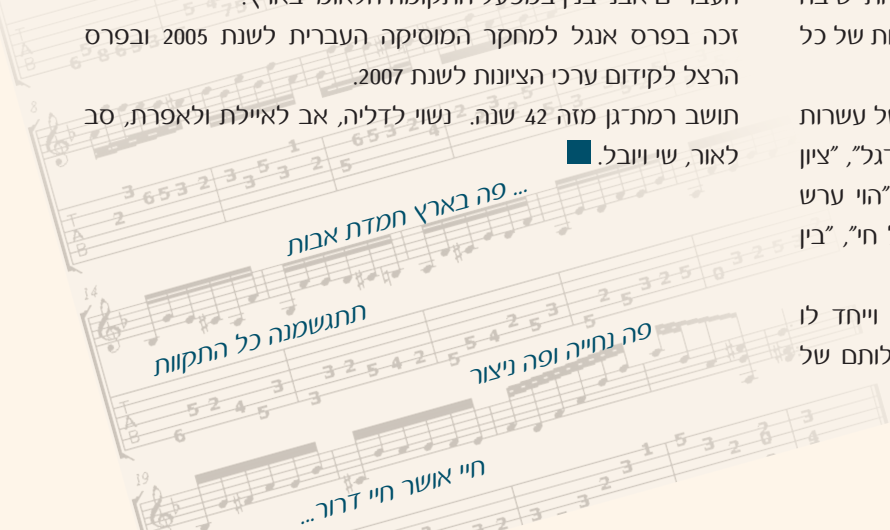
נולד בנווה צדק, תל אביב בשנת 1935. סיים את בית הספר היסודי "תחמוני" בתל אביב ואת בית הספר התיכון החקלאי בפרדס חנה. את שירותו הצבאי עשה בגדנ"ע, תחילה בהדרכת נוער עולה במושב הנגב, אחר כך ריכז את פעילות הגדנ"ע במעברות ובישובי חבל עירון ובסיום, בשנים 1956-7, היה מפקד חוות הגדנ"ע בבאר אורה. למד ביולוגיה באוניברסיטת תל אביב במשכנה הראשון באבוכיב. מוטיקי ענף עיבוד הנתונים בארץ. מאז 1958 עובד בחברת המחשבים NCR ומשמש כמנהל החטיבה למערכות פיננסיות. שימש במשך שנים רבות כחבר המועצה וההנהלה של האיגוד הישראלי לעיבוד אינפורמציה (איל"א). את שעות הפנאי מייחד אליהו הכהן לחקר תולדות התרבות בארץ בכלל והזמר העברי בפרט. ערך והגיש עשרות תכניות רדיו: "יון ישן נושן" (1959-1963), "מי יודע?" - על מקורם של שירים עבריים (1963-1965), "יפים הלילות בכנען", "ארץ חמדת אבות" ועוד. ערך והגיש תכניות טלוויזיה, ביניהן "שרתי לך ארצי" (עם דן אלמגור 1974-1976), "על הדשא" (זיכתה אותו בפרס "כינור דוד") ו"אנחנו שרים לך". בשנת 1957 הוציא קובץ "שירי עם עבריים" הכולל 1000 שירים עבריים שהושרו בארץ מאז ראשית ההתיישבות ועד חג העשור למדינת ישראל. בשנת 1979, במלאת 70 שנה לחל אביב, הוציא את "שיר מזמור לתל אביב" וחמש שנים לאחר מכן כתב וערך את הספר "בכל זאת יש בה משהו" - שירי הזמר של תל אביב. ערך ביבליוגרפיות מוערות של כל יצירות ליון קיפניס ו"מאתיים שנות המקראה העברית". אליהו הכהן חקר וזיהה את מחבריהם, מקורם וגלגליהם של עשרות שירים עבריים שנחשבו "עממיים" ביניהם: "שאו ציונה נס ודגל", "ציון תמתי", "פה בארץ חמדת אבות", "תחזקנה" (המנגינה), "הוי ערש מולדת", "יפים הלילות בכנען", "הבה נגילה", "בגליל בתל חי", "בין הרים וסלעים", ורבים אחרים. חקר את תולדותיו וגלגליו של ההמנון הלאומי התקווה וייחד לו מאמרים ושלוש תכניות רדיו (1964-1965). תיעד את פעילותם של

ראשוני היוצרים בזמר העברי: חנינא קרצ'בסקי, ליון קיפניס, מרדכי זעירא, יעקב אורלנד, נחום נרדי, משה וילנסקי, דוד זהבי ואחרים. כן פרסם מחקר ראשון על הדיסקוגרפיה של הזמר העברי. ראיין עשרות רבות של ותיקי הישוב מאז ימי העליה הראשונה והקליט אותם בשירים נשכחים שהושרו בארץ בימי העליות הראשונות. בתוך כך כינס כמאה וחמישים משירי העלייה הראשונה והצליח לגלות לחנים לא רשומים של שירי המושבות. סייע בהכנת המופע "אנו נהיה הראשונים" בשנת 1963 ויעץ לעשרות תכניות רדיו וטלוויזיה בנושאי תולדות התרבות בארץ בכלל והזמר העברי בפרט. משמש ברסמכא למבקשים לדעת מה שרו בארץ בכל תקופה. מכנס זה יובל שנים תיעוד מקיף על תולדות הזמר העברי ובכלל זה הקלטות ראשונות, כתבי יד מקוריים של יוצרים ומבצעים של שירי הזמר העברי, מחברות ופנקסי שירים בכתב יד של חלוצים מראשית המאה ה-20, שירונים נדירים, תעודות ומסמכים.

בשנים 7-1986 ערך לראשונה בארץ סדרת הרצאות על תולדות הזמר העברי מראשיתו במסגרת לימודים לתואר B.Ed במדרשה למוסיקה שליד מכללת לוינסקי.

אליהו הכהן מרצה בסמינריונים וימי עיון מטעם אוניברסיטאות, יד בן צבי ומוסדות אקדמיים נוספים. מעורר את המודעות למורשת הזמר העברי, את השתקפות תולדות הישוב בו ואת היותם של שירי הזמר העבריים אבני בנין במפעל התקומה הלאומי בארץ.

זכה בפרס אנגל למחקר המוסיקה העברית לשנת 2005 ובפרס הרצל לקידום ערכי הציונות לשנת 2007. תושב רמת-גן מזה 42 שנה. נשוי לדליה, אב לאיילת ולאפרת, סב לאור, שי ויובל. ■

מר אברהם הרשולום

אנדרטת השואה והגבורה,
בעיצוב האמנית רות רוזר,
מתחם "יד לבנים" ברמת־גן

לברית המועצות) ולמד הנדסת חשמל בטכניון בפראג. לאחר שנתקבלה באו"ם ההחלטה על חלוקת ארץ ישראל, התנדב, ביחד עם סטודנטים נוספים לקורס טיס שהתקיים בצ'כוסלובקיה עבור חיל האוויר הישראלי שאך זה קם. בסיום הקורס נשלח לישראל ולקח חלק בפעילות חיל האוויר במלחמת העצמאות. לאחר שחרורו מחיל האוויר הקים משפחה ויסד מפעל תעשייתי בענף החשמל והאלקטרוניקה ועשה חיל בעסקיו הן בארץ והן בחו"ל. לצד פעילותו העסקית פעל רבות בקהילה - ב"ד ושם, ב"בית התפוצות", ב"לפי"ד" - הנחלת לקחי השואה, ארגון עולמי של אסירי אושוויץ, עמותת חיל האוויר, אגודת ידידי הרפובליקה הצ'כית, ארגון יוצאי פרוז'אני, ועוד. אברהם הרשולום תושב רמת־גן (רמת חן) משנת 1954. ילדיו - צעירה, משה ואהרון נולדו ברמת־גן. סיפורו האישי התפרסם ותועד בספרו "חיים מן האפר" שנכתב בעברית ותורגם לשפות נוספות, כמו גם בסרטים שהוקרנו בארץ ובעולם. ■

נולד בשם אדם פרידברג בשנת 1925, לצירה ומשה פרידברג ז"ל, בעיירה פרוז'אני במזרח פולין (היום בילורוסיה), אזור אשר רוב תושביו היו יהודים ובו פרחו היהדות והצינונות. אברהם, כמו אחיו הבכור, סיומה, למד בבית הספר העברי "בנה" ובגימנסיה העברית "תרבות", אחת מעשר הגימנסיות העבריות בפולין לפני השואה. בפרוץ מלחמת העולם השנייה ב־1939 נכבש השטח בידי הצבא האדום. כעבור שנתיים כבש אותו הצבא הגרמני. הנאצים ריכזו את יהודי פרוז'אני בגטו. בתחילת שנת 1943 חוסל הגטו וכל תושבי הגטו גורשו לאושוויץ. מיד בהגיעם למחנה הריכוז נשלחו הורים לתאי הגזים. שני האחים, הוכנסו למחנה ההשמדה, אחיו הבכור־סיומה־התמוטט, נפל ברוחו, ולאחר ששה שבועות במחנה אושפיז בבית החולים ומשם נשלח אל מותו, אל תאי הגזים. אברהם אמר בליבו לא להישבר ולא למות. הוא אכן שרד. בחודש יוני 1944 ברח מהמחנה יחד עם עוד שני אסירים מקבוצת העבודה, נתפס לאחר מספר ימים והוחזר למחנה־שם הוכה מכות קשות ונשלח לקבוצת העונשין. בחודש אוקטובר 1944 בהתקרב החזית הרוסית החלו הגרמנים לפנות את אסירי המחנה למחנות ריכוז בעומק גרמניה. אברהם נמנה עם הנשלחים לבוכנוולד ומשם למחנה עבודה בקרבינקל. עם התקרב החזית המערבית בחודש ינואר 1945, לאחר מסע רגלי חזרה לבוכנוולד הועמסו האסירים על רכבות לכיוון מחנות הריכוז בצ'כוסלובקיה. באחת החניות בדרך בעת שהרכבת עצרה, עבר עם שניים מחבריו לרכבת פחם והגיע לתחנת הרכבת בפראג. הוא ירד מרכבת הפחם ופנה לצעיר צ'כי שעבר במקום. הלה אסף אותו לבית הוריו שנתנו לו מחסה עד לסיום המלחמה. בהיותו שריד יחיד של המשפחה ולאחר שאזור הולדתו נותר בשליטת ברית המועצות החליט להישאר בצ'כוסלובקיה (לא לחזור

מר אברהם ורד

אברהם ורד נולד באוסטריה, בשנת 1923. עלה ארצה במסגרת פרויקט עליית הנוער והתחנך בבית הספר החקלאי מקווה ישראל. עם פרוץ מלחמת העולם השנייה התנדב לצבא הבריטי ושירת בפלוגת התובלה אשר צורפה לבריגאדה היהודית שנלחמה במדבר המערבי, במאלטה ובאיטליה עד לסיום המלחמה. השתתף במלחמת השחרור כלוחם בחטיבת כרמלי ולאחר המלחמה גויס לעיתון צה"ל "במחנה" ושימש כצלם ראשי בעיתון. ורד היה מראשוני הצלמים הצבאיים הקרביים אשר נשלחו לצלם את היחידות השונות לצרכי כתבות ותיעוד והתפרסם בעיקר בתיעוד הבלעדי של פעולות הצנחנים ויחידה 101 מראשית שנות החמישים ועד ל"מבצע קדש", בו התלווה לצנחנים בקרב על המיתלה. בליל ה־16 במרץ 1962 הצטרף רס"ר אברהם ורד אל כוח הפשיטה של סיירת גולני על מוצב "נוקייב" שעל הגדה המזרחית של הכנרת. בתנועה אל היעד תחת אש ארטילרית רצופה, רימונים וכדורים, צילם את כל מהלך הקרב והיה בין הראשונים בהסתערות על המוצב וסיוע בפינוי הנסגעים. על מעשה זה הוענק לו אות המופת. סיפורו של ורד הינו יוצא דופן על רקע מקבלי העיטורים הרבים בצה"ל בהיותו צלם העיתונות היחיד שזכה בצל"ש, כמו כן זכה במשך השנים בפרסים רבים לצילום מטעם אגודת העיתונאים. צילומיו החדים מהווים כמעין "דפי עדות" לתקופת פעולות התגמול הנועזות אשר התרחשו בין השנים 1953-1962, כאשר עדשת המצלמה שלו מנציחה את הלוחמים בשעת קרב ובהפוגות כשהם כותבים מכתב לחברה או להורים, מטפלים בפצועים, מתאבלים על חברים או חוגגים רגעים מאושרים של ניצחון. במלחמת ששת הימים הצטרף ורד כצלם "במחנה" לאוגדה של האלוף מרדכי ציפורי ובמלחמת יום הכיפורים הצטרף (גם הפעם כצלם "במחנה"), לאוגדה של האלוף אריק שרון וצלח עם הצנחנים את תעלת סואץ.

אברהם ורד מדבר בהערצה גלויה על החיילים אותם ליווה ברגעיהם הקשים ביותר; "לא יכולתי להפסיק ולהתפעל מאותו קומץ של בחורים עימם יצאתי לפעולות התגמול, החברה הצעירים האלה, לוחמי יחידה 101 וחטיבת הצנחנים פשוט נשאו על כתפיהם את בטחון המדינה והיה לי הכבוד כצלם "במחנה" להתלוות אליהם. "אני עצמי לא חשבתי שאני עושה מעשה גבורה, האנשים אותם צילמתי, הם היו הגיבורים האמיתיים". נשוי לרעייתו - העיתונאית קטיה ורד, אב לעו"ד וסא"ל (במיל) ירון ורד, סב לשלושת נכדיו, מתגורר מזה 46 שנים בשיכון הצנחנים בעיר עם שכניו הצנחנים עימם השתתף בפעולות הרבות ובמלחמות ישראל. כיום פעיל למען איכות הסביבה ומטפח את שדרת העצים בסביבת מגוריו. ■

הצנחנים בכניסה למעבר המיתלה, ורד 1956

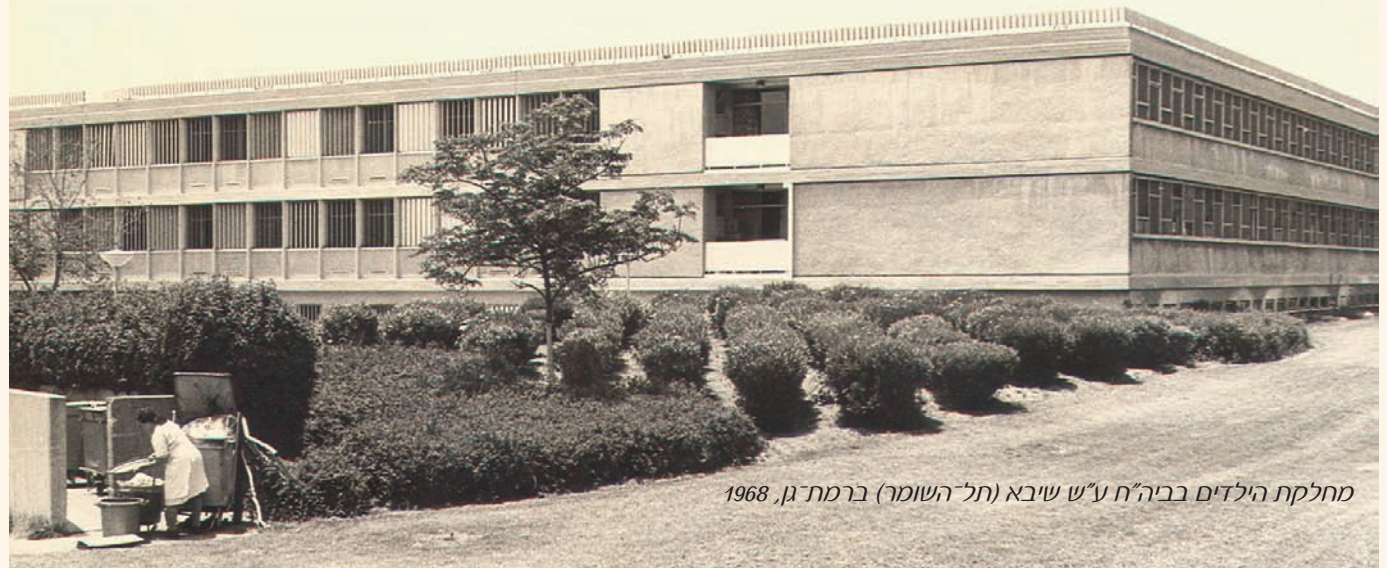

פרופ' דניאל צנלסון

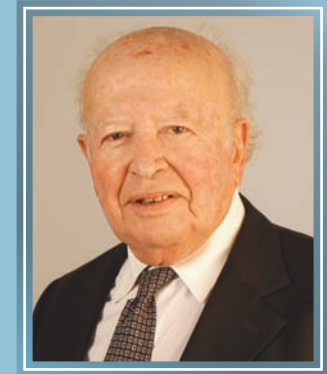
ב־1954 התבקש ע"י משה למלשטרייך ז"ל - ראש שבט צופי רמת־גן להצטרף למחנה הקיץ של הצופים כרופא המחנה. תפקיד זה הפך למסורת והוא מלא אותו קרוב ל־20 שנה, בהנאה ובמסירות. בתחילת 1961 נשלח לגאנה כחבר משלחת רפואית במסגרת מפעל הסיוע לארצות מתפתחות ועבד בבי"ח שם עד 1962. לאחר השתלמות בארה"ב חזר לנהל את מחלקתו, והיה בין המרצים הראשונים ומניחי היסוד של בית הספר לרפואה באוניברסיטת תל־אביב. ב־1971 פתח בתל־השומר מחלקה ראשונה לטיפול באסטמה ומחלות ריאה של ילדים ולצידה מרפאה לטיפול במחלת הסיסטיק פיברוזיס, מרפאה שלימים הפכה למרכז הרפואי הראשון, הגדול בישראל, לטיפול במחלה זו (כיום יש כבר מרכזים גדולים נוספים). בצד העבודה במרפאה, כצנלסון טיפח מפגשים וקבוצות תמיכה לחולים ולמשפחותיהם וכך צמח והתפתח ארגון ה־CF בישראל (כיום ארגון ארצי ידוע ומכובד).

בגיל 65 פרש כצנלסון לגמלאות והוא ממשיך לעבוד במרפאת ה־CF בהתנדבות. כצנלסון נחשב ל"אבא של מחלת ה־CF בישראל". כמי שהעלה את המודעות והטיפול במחלה קשה זו הוא זכה להעמיד תלמידים רבים שהגיעו לעמדות מפתח בעולם הרפואה. ■ נשוי למיכל, אב לארבעה ילדים וסב לארבעה נכדים.

נולד ב־1921 בעיר טומסק, בסיביר (רוסיה). בילדותו עבר עם המשפחה לשנגחאי, סין, שם התפתחה קהילה יהודית קטנה. הבית שמר על מסורת, דת, ציונות והקניית השפה העברית לילדים. השתתף בתנועת הצופים היהודים ובבית"ר. למד רפואה ב־St. John's University בגמר לימודיו ב־1945 החל בעבודתו כרופא בבי"ח בעיר קטנה בסין. מייד לאחר קום המדינה, הצטרף לקבוצת עולים ראשונה שהתארגנה לעלייה ארצה. בתום 52 ימי הפלגה הגיע לחיפה (1949) וגויס מייד לשורות צה"ל כרופא גדודי בגבעתי. הימים של גלי העלייה הגדולה הצריכו הרחבת השרותים הרפואיים לקליטת ילדי העולים החולים שהיו במחנות הקליטה בחלקם ניצולי שואה ואחרים עולים מצפון אפריקה ותימן. למענם, ועפ"י החלטה מפורשת של דוד בן גוריון, הקים דר' שיבר את ביה"ח בתל־ליטוונסקי (היום תל־השומר) לאשפוז ילדים. תנאי המגורים באוהלים וזרעם הארוכה לארץ של הילדים הביאו למחלות זיהומיות רבות, תופעות של תת תזונה, התייבשות, זלקות ריאה, שעלת, חצבת וגם קדחת ושחפת. ארבעה רופאים צעירים מצה"ל פתחו את מחלקת הילדים הזו, ותוך זמן קצר כצנלסון נבחר לנהל מחלקת הילדים הראשונה בתל השומר, שבראשה עמד עד 1986.

מחלקת הילדים בביה"ח ע"ש שיבא (תל השומר) ברמת־גן, 1968

השופט חיים ליטוונסקי

נולד בתל-אביב, בשנת 1925 לאביו מוריס ליטוונסקי, מראשוני מייסדי תל-אביב ולאיומו בקה ליטוונסקי.

שנות ילדותו הראשונות עברו בתל-אביב ברחוב אחד העם, ובגימנסיה הרצליה.

עם סיום הלימודים שירת שנת שרות, כמקובל אז, והשתלב בעסקי אביו-בפיתוח מקרקעין וברכישת קרקעות מערבים.

לאביו היה חזון להקים, בטווח נסיעה של לא יותר מחצי שעה נסיעה מתל-אביב, עיר גנים-ירוקה ושקטה.

לשם ביצוע תוכנית זו, נרכשה חלקת אדמה בת כ-1,700 דונמים בין כפר אז"ר לווילהלמה במטרה להקים את עיר הגנים "תל ליטוונסקי".

הקמתה של העיר החלה לקראת 1935, בהנחת תשתיות-כבישים, מדרכות, עצים וגנים ובהמשך - בניית בתים צמודי קרקע. לרווחת תושבי המקום, אף הושק קו אוטובוסים, במימון המשפחה-קו אשר היה הקו הפרטי, היהודי והיחיד בארץ, קו 70. קו זה שירת באמונה את תושבי תל ליטוונסקי והביאם לתל אביב ובחזרה.

המשפחה חנכה ב"תל ליטוונסקי" בית ספר לילדים קשיי חינוך ולניצולי שואה, כמו כן דאגה לצרכי התושבים ע"י אספקת מים מהפרדס לניקוי מדרכות, חלוקת דואר, פינוי אשפה וכו'.

ולמעשה-משפחת ליטוונסקי ספקה לתושבי תל ליטוונסקי את כל השירותים המוניציפאליים.

לימים, עלה הרעיון לצרף את תל ליטוונסקי לשטח המוניציפאלי של עיריית רמת-גן וחיים ואביו פעלו בשיתוף עם ראש עיריית רמת-גן דאז, מר קריניצי. ואכן - במרוצת הזמן תל ליטוונסקי צורפה לרמת-גן והינה היום אחת השכונות היפות שלה.

ליטוונסקי נרשם לפקולטה לכלכלה באוניברסיטת ז'נבה אולם כשנה לאחר שהתחיל את לימודיו, הוקמה המדינה, וכמו מרבית מחבריו חזר ארצה והתגייס לצה"ל.

לאחר כשנתיים חזר לז'נבה להמשיך את לימודיו במהלכם אף כיהן כיושב ראש אגודת הסטודנטים היהודים, תפקיד שהיה כרוך לא אחת בהתמודדות עם ציבור עויין ובצורך להסביר את ההכרח בהקמת

מדינה יהודית אשר תהיה מקלט לעם הנרדף ביותר עלי אדמות. עם התקדמות לימודיו הגבוהים החל בכתיבת דוקטורט בנושא "התפתחות המערכת הבנקאית בארץ ישראל". מאחר ואביו נפטר נאלץ לחזור ארצה לטפל בניהול הפרדסים של המשפחה ובקו האוטובוסים.

במקביל החל ללמוד משפטים באוניברסיטה העברית (בשלוחה בתל-אביב).

עם סיום הלימודים קיבל את רשיון עורך הדין והחל לעבוד במקצוע זה ואף כיהן כ-10 שנים כשופט בבית המשפט תל אביב-יפו.

בנוסף לכל אלה היה ליטוונסקי פעיל בהתנדבות במוסדות ציבוריים: ב"בני ברית" כנשיא לשכת יצחק ילון, פעיל ב"מסדר הבונים החופשיים", ב"ברית מכבי עתיד", כחבר ועדת האתיקה בלשכת עורכי הדין, כדין בבית הדין המשמעתי של לשכת עורכי הדין וכדיין בבית הדין של קופת חולים מכבי, בה הוא משמש עד היום.

נשוי למיא לבית להרפרינד-איסרליס שהינה מצאצאי הרמ"א, להם שלושה ילדים וארבעה נכדים.

גם כיום-בגיל 83, ליטוונסקי עדיין פעיל במרץ כעורך דין, חבר בלשכת עורכי הדין וגר בתל ליטוונסקי. ■

קו האוטובוסים מס' 70, תל-ליטוונסקי-תל-אביב

צו"ד אריה מולודיק

הדתית ברמת-גן וכיו"ר ועד בתי הכנסת שנים רבות. כמו כן, היה פעיל בהקמת בית הכנסת "דובב עוז" - הגדול ביותר ברמת-גן. עד היום הוא משמש בו כגבאי וכיו"ר עמותת בית הכנסת. בשנים 1978-1988 כיהן כחבר מועצת העיר וכיו"ר מועצת העיר רמת-גן, החזיק בתיק החינוך והיה חבר ויו"ר בוועדות שונות. ב-1990 נפטר בנו-דוד ז"ל ממחלת הסרטן ולזכרו הקים בעיר, בעזרת חברים, סניף של "עזרה למרפא" להשאלת ציוד רפואי, המנוהל ע"י מתנדבים לרווחת תושבי העיר. מולודיק עוסק כעורך דין מאז 1962. בשנת 1965 פתח משרד עצמאי בתל-אביב אשר פעיל עד היום. בנוסף לכל אלה היה פעיל כל השנים במוסדות לשכת עורכי הדין, בתפקידים רבים כגון חבר הוועד המחוזי של לשכת עוה"ד בתל-אביב, וכסגן יו"ר הוועד המחוזי. לאחרונה אף שמש כחבר המועצה הארצית של לשכת עורכי הדין. כן שמש כדירקטור בבנק אדנים ובחברת ממ"ן. "השרות למען הכלל נותן יותר לנותנו מאשר למקבלו" אומר מולודיק. לזוג מולודיק 5 ילדים, 22 נכדים ו-2 נינים. ■

בית הכנסת "דובב עוז" ברמת-גן

נולד בדארבאן, רומניה, בשנת 1928, להוריו ליטמן ודבורה, אח למרים וישראל ז"ל.

עד לשנת 1941 חיה המשפחה חיים שקטים בעיירה זו. בקיץ 1941 הוגלו יחד עם כל יהודי העיירה על ידי צבא רומניה בשירות המשטר הנאצי אל בית הכלא. כעבור מספר חודשים הופרדו הגברים מהנשים והילדים. אריה הילד עם אימו, אחיו ואחותו הוגלו לאוקראינה (טרנסניסטריה).

כשנתיים וחצי חיו בתנאים קשים, תוך כדי מאמצים לקבץ אוכל למשפחה שם אבד את אחיו.

במחצית 1944 חזרו לרומניה לעיר המחוז דורוהוי, והתאחדו עם האב. מיד לאחר המלחמה הצטרף לתנועת "בני עקיבא". בדצמבר 1947 עלה ארצה, יחד עם אחותו במסגרת קבוצת הכשרה של "בני עקיבא". באותו זמן עלו גם הוריו ארצה במסגרת "תנועת המזרחי" ונפגשו באותה אוניה ("פאן יורק"). אולם הם לא הגיעו לארץ, אלא לאחר שהבריטים הגלו את נוסעי האוניה לתקופה של חצי שנה במחנות העקורים בקפריסין.

לאחר שהייה במעברה בפרדס חנה השתקעו הוריו בחיפה. מולודיק הצעיר הצטרף ללימודים בשיבת "בני עקיבא" בכפר הרא"ה. את השרות הצבאי עשה בחיל הקשר והשתתף בפעולות התגמול של השנים 1954-1955. לחם במלחמת סיני במסגרת גדוד הצנחנים בראשותו של אריק שרון, ואף היה מכותר במתלה. במלחמת ששת הימים היה מסופח לחטיבת שריון בראשותו של אורי רום-אשר ניהל קרבות ברמת הגולן ובכיבוש שכם. במלחמת יום הכיפורים היה בחיל הקשר במטה הכללי.

לאחר השרות הצבאי למד משפטים באוניברסיטה העברית בירושלים. באוניברסיטה היה פעיל בברית סטודנטים דתיים "בנה". ב-1958 נישא לרעייתו בת שבע (לבית נורדהיים). בתום לימודיו עבר הזוג עם הבת הבכורה לרמת-גן.

מאז היותו תושב רמת-גן הוא פעיל בה בענייני ציבור. היה חבר במוסדות המפד"ל ברמת-גן ויו"ר מועצת הסניף. כיהן כחבר המועצה

הרב אריה נדב

נולד ביפו, בשנת 1936 (בזמן מאורעות תרפ"ט). הוריו ר' עזרי ויונה ז"ל עלו מתימן בשנת 1933 והתיישבו ביפו. בעקבות הפרעות נמלטה המשפחה שמנתה 6 נפשות והשתכנה ברחוב בן יהודה בתל-אביב, בדירה קטנה בת 2 חדרים יחד עם עוד משפחה אחרת.

על אף צפיפות הדיור ותנאי המחיה הקשים, היו החיים מלאים בשמחה ובאושר, הודות לאמונה החזקה והתמימה בבורא עולם.

הרב נדב למד בצעירותו בישיבה התיכונית "היישוב החדש" בתל-אביב, לאחר מכן בישיבת "סלבודקא" בבני-ברק ובישיבת "כנסת חזקיהו" שבכפר חסידים - חיפה.

בשנת 1962 נשא לאשה את הרבנית דבורה (לבית כהן) מרמת עמידר, רמת-גן.

תקופה קצרה התגוררו בני הזוג בבני ברק ולאחר מכן עברו לגור בקרית גת, שם היה הרב פעיל בקרב הציבור הרחב במסגרת שיעורים והרצאות לצעירים ולמבוגרים ברחבי העיר, וקירב ליבתיים לאביהם שבשמים.

בשנת 1970 נתבקש על ידי זקני העדה מביהכ"ס "תפארת ישראל" ביה"כ הגדול ליוצאי תימן ברמת-גן - לבוא ולשמש כרב בית הכנסת ורב השכונה.

הרב נעתר לבקשתם ובא להתגורר בשכונת רמת עמידר יחד עם בני משפחתו.

מאז משמש הרב נדב כרב שכונת רמת עמידר מטעם הרבנות והמועצה הדתית ובפועל -משמש כרבה של העדה התימנית בעיר.

בשנת 1977 הקים את ישיבת "שובה ישראל" לחוזרים בתשובה בבני-ברק ועמד בראשה כארבע שנים.

הרב נדב קשור בקשרי אהבה לכל שכבות הציבור, ילדים צעירים ומבוגרים. מידי יום ביומו הוא מוסר שיעורי תורה לציבור הרחב בבתי הכנסת בשכונה, בשעות הבוקר המוקדמות ובשעות אה"צ. גם בשבתות אה"צ מתקיימים שיעורים כסדרם בבית הכנסת המרכזי "תפארת ישראל" ובנוסף - גם דרשה בשבת בבוקר בשעת התפילה, ושעה מיוחדת בלילות שבת. בערבים אלו של קורת רוח, מתאספים

בחורים צעירים רבים - דתיים וחילוניים - במתנ"ס השכונתי, יושבים בצוותא ליד שולחנות ערוכים בחברת הרב, ושותים בצמא את דבריו. שם הרב נודע בדרשותיו ובהרצאותיו המאלפות במקומות שונים ברחבי הארץ. במתק לשונו ובהארת פניו סולל הוא מסילות בקרב הלבבות. דבריו היוצאים מן הלב נכנסים אל לבבות השומעים.

הרב הוא הדמות המרכזית בשכונה בכל ארוע. בארועים של שמחה- הוא הרב המסדר חופה וקידושין, הוא הדורש והוא המשמח. ולהבדיל, בארועים של עצב - הוא המספיד, הוא המעודד ומחזק הלבבות הנשברים.

ביתו הוא כתובת לאנשים רבים המשחרים לפתחו במשך כל שעות היום, לקבלת עזרה וסיוע רוחני וגשמי, לשאלות הלכתיות, ליעוץ והכוונה בעניינים אישיים וציבוריים. הרב מטה אוזן קשבת לכל שאלה ובקשה ומשתדל כמיטב יכולתו לענות לכל שואל.

במשך שנות פעילות הרב, שינתה שכונת רמת עמידר את פניה. הרב הטביע את חותמו בקרב תושבי השכונה בפעולותיו ובמעשיו. צניעותו, פשטותו ומאור פניו הם דמות וסמל למופת.

הקפות שניות, שמחת תורה ברמת-גן

מר ידידיה נחום

מאז הקמתו, הגיע המועדון להישגים גדולים. בתחילת שנות ה־60 הקים ידידיה את מחלקת הילדים והנוער של מכבי רמת עמידר אשר בין שורותיה שיחקו בין היתר רמטכ"ל צה"ל רב אלוף גבי אשכנזי, וילדים נוספים שמתוכם צמחו אישים: רופאים, משפטנים ומנהלים בכירים במשק הישראלי.

מרבית שחקני הנוער של המועדון נשלחו לשחק בבחירת הנוער של מדינת ישראל ושיחקו בכל אליפויות אסיה ואף הגיעו לנצחונות. מאז הקמתה, הגיעה קבוצת הכדורגל לליגה הלאומית 3 פעמים, וזאת למרות התקציב הזעום שעמד לרשות הקבוצה. תקציב זה נאסף בחלקו מתרומות, בחלקו ממונן ע"י העירייה ואת היתרה מימן ידידיה מכיסו. ידידיה ניהל באופן סדיר את המועדון עד שנת 2000. במהלך כל השנים עוסק ידידיה בהקמת מצבות באתרי הקבורה השונים במרכז, ובטיפול לוחות ההנצחה של חללי צה"ל - בבית "יד לבנים" ברמת־גן ובאתר ההנצחה הגושי בתל־השומר.

נשוי לאהבת נעוריו - נעמה, אב לארבעה ילדים וסב לעשרה נכדים. ■

אוהדי קבוצת הכדורגל "מכבי רמת־עמידר" באיצטדיון וינטר, רמת־גן

נולד בשנת 1931 בטריפולי, לוב. עלה ארצה בשנת 1948 כנוסע סמוי באוניית נוסעים שהפליגה מטריפולי לנאפולי שבאיטליה. לאחר שהות של מספר חודשים במחנה פליטים של ניצולי שואה בעיר מילאנו, עלה ארצה מרומא דרך אתונה, במסגרת גח"ל (גדודי חוץ לארץ). בשנה זו התגייס לצבא ההגנה לישראל, והועבר למחנה 80. בתום הטיروנות, הועבר לחיל הים ושירת בחייל זה. בתום שחרורו הצבאי נכנס ידידיה לענף האבן והשיש והפך להיות עצמאי בענף הקמת ובניית מצבות. בשנת 1956 היה מייסדי מועדון הכדורגל של רמת עמידר, ואף עבר לגור בשכונה זו, בה הוא מתגורר גם כיום. ידידיה היה בין מייסדי ומקימי אגודת מכבי רמת עמידר, ובנוסף שיחק בקבוצת הכדורגל תקופה מסוימת. לאחר 3 שנים בערך (בשנת 1959), החליט ידידיה לקחת לידיו את ניהול מועדון מכבי רמת עמידר תחת ידו. במסגרת ניהולו יזם את הקמת איצטדיון הכדורגל ברמת עמידר.

הרב נחום הכהן קוק

ולד לאמו, רחל, אשר נולדה בשער המוגרבים בעיר העתיקה בירושלים. בן שלישי למשפחה אשר מנתה 6 ילדים. לימים בנתה המשפחה בית מחוץ לחומות, שנקרא בית מנדלבוים. הבית נבנה בשייח ג'ראח בירושלים - מקום בו נערכו נישואי הוריו, בית בו נולד וגדל, בית אשר נהרס במלחמת העצמאות והפך להיות "מעבר מנדלבוים" - בין שני חלקי העיר עד למלחמת ששת הימים, אז התחברו חלקי העיר זו לזו. סבו (מצד קוק) גר בשכונת הבוכרים בירושלים והנכדים ספגו אל תוכם את ניחוח השכונות והעדות השונות והם חשים כשייכים לכולם. לימים נהרג אחיו הבכור בתאונת דרכים ביחד עם רעייתו ושני ילדיו. בסיימו את ביה"ס "גאולה" המשיך לימודיו בכפר הרא"ה, בישיבת בני עקיבא משם המשיך לימודיו בישיבת חברון, עבר לישיבת סלבוטקה, ובסיימו שם נשא לאשה את רעייתו, שושנה בת הרב שמואל אברמוביץ ז"ל שהיה רבה של רמת יצחק. מאז עבר הרב לרמת יצחק, הוא גר כל השנים באותה כתובת. המשיך לימודיו ב"היכל התלמוד" בעיר ת"א. לאחר שהוסמך לרבנות הוסיף ללמוד, נבחן שוב וקיבל בהצטיינות תעודת כושר לכהן כרב העיר. כיהן בהתנדבות כרב ביה"ח בלינסון, ייצר את הקשר בין עולם היהדות לעולם הרפואה, דבר שכיום הוא נחלת הכלל וכאילו מובן מאליו. היה שותף להקמתם ותכנונם של בתי כנסת והקהילות של "משכנות ישראל" - גן ששת הימים, תל גנים, "שבטי ישראל" בדרך בן גוריון, שיחודו בין היתר שיחידיו שוכנות בו הקהילות העדנית, האשכנזית והתימנית. היה חבר בוועדת ערעור מחוזית מטעם משרד הבטחון בעניין גיוס או פטור משרות בצה"ל, ובוועדה למניעת מתן היתרי עבודה מטעם משרד העבודה. כמו כן, היה ממייסדי הסתדרות עובדי המועצות הדתיות בישראל

וכיהן כיו"ר הראשון שלה, ולאחר מכן כנשיא בהסתדרות זו אשר יצרה סדר וחוק בדפוס העבודה ויחסי עובד מעביד. בנוסף הרב משמש יו"ר ועד הרבנים ועובדי המועצה הדתית ברמת-גן, בה הוא מכהן כ-40 שנה. פעיל בהגנה על כבוד האדם וכמעט תמיד זוכה עמדתו בבתי המשפט החל (מבית משפט השלום ועד בג"ץ). חבר פעיל באסיפה הכללית של חברת קדישא מטעם העיר רמת-גן. מוותיקי החברים הפעילים באגודה למען הקשיש בתפקידים שונים, גם כיו"ר ועדת הביקורת. במסגרת שירותו הצבאי במלחמת יום הכיפורים, הגיע עד פאתי העיר סואץ, ופקד את בתי הנפגעים ברמת-גן מטעם קצין העיר. בנוסף לכל אלה, אחראי הרב למחלקת הנישואין הזוכה בתשבוחות מכל תושבי העיר, והינו מרצה מבוקש בנושאי יהדות. ■

בית הכנסת הגדול, כיכר רמב"ם, רמת-גן

פרופ' בנו רותנברג

ארכיאולוגי. ב־1956 הקים את "משלחת הערבה". במסגרת זאת חפר ועסק מאז במחקר ארכאומטלורגי במשך 50 שנה, בעיקר באתרים מטלורגיים - בתמנע, בסיני ובדרום ספרד, ופיתח ענף ארכיאולוגי חדש: ארכאומטלורגיה. הוא פרסם את ספר הארכיאולוגיה "תגליות סיני" בו הוא מציג לקורא את צפונות סיני.

בשנת 1962 קיבל תואר דוקטור לפילוסופיה מאוניברסיטת פרנקפורט (האוניברסיטה ממנה ברח כסטודנט), והמשיך לפרסם ספרים המתעדים את מחקריו במכרות הנחושת ואתרי תמנע העתיקים ובמקדש הכורים המצרי. בעקבות תגליותיו הוזמן ע"י אוניברסיטת לונדון (ממנה קיבל תואר פרופסור) להקים מכון לארכאומטלורגיה, אשר בראשו הוא עומד גם כיום.

מחקריו בארכאומטלורגיה התפרסמו בספרות המדעית והקנו לו שם בינלאומי. ממצאי חפירותיו בתמנע מוצגים בביתן נחושתן במוזיאון ארץ ישראל בתל-אביב. ■

הפגזת אניית הנשק "אלטלונה" בחופי תל-אביב. רותנברג, 1948 (מתוך אוסף מיתר בע"מ).

נולד בפרנקפורט (גרמניה) בשנת 1914, למשפחת רבנים. בצעירותו השתייך לתנועת נוער ציונית (אחד ממדריכיו ישעיהו ליבוביץ) ולמד מתמטיקה באוניברסיטת פרנקפורט. בשל ארועי אלימות מצד סטודנטים נאצים, החליט לעזוב את גרמניה ובשנת 1933 עלה לארץ והתיישב בירושלים.

כאן המשיך בלימודיו האקדמיים, למד מתמטיקה, פיזיקה ופילוסופיה באוניברסיטה העברית, ואף פרסם ספר מדעי בתחום המטאורולוגיה.

בשנת 1936 התגייס ליחידה הנוודדת הירושלמית של "ההגנה" בפיקודו של יצחק שדה. בשנים 1939-1945 שירת ביחידה המטאורולוגית של חיל האוויר הבריטי במצרים ובאירופה. כשהשתחרר מהצבא הבריטי, עבר להתגורר בתל-אביב, בשכונת לנחום גוטמן והשניים הרבו לבקר בגן החיות העירוני. הוא רכש מצלמה קטנה והחל לתעד את החיות והבעותיהן. גוטמן ביקשו להעביר את אחד מצילומיו לעתון "דבר לילדים", וכך בעצם החלה קריירת הצילום של רותנברג.

בעקבות פרסום התמונה הוא התבקש ע"י עורך "דבר השבוע" להכין סדרה של כתבות מצולמות, ובשנת 1947 יצא לאור ספר צילומיו הראשון "צלם החיה".

במלחמת העצמאות היה כבר לצלם עיתונות רשמי, וככזה- תיעד את קרבות מלחמת השחרור ואת הארועים החשובים של קום המדינה וגלי העליות השונות. הוא פרסם אלבומי צילומים המתעדים את מראות אותה תקופה, ביניהם: "תקומת ישראל", "המאבק על ירושלים", "דיוקנה של מולדת" ועוד. רותנברג, שניחן בעין מקצועית ורגישה העמיד אוסף תצלומים נדיר באיכותו. כ־4,000 מתשלילי צילומיו מצויים בגנזך המדינה בירושלים.

בשנת 1952 הצטרף כצלם למשלחת ארכיאולוגית לנגב וב־1954 למשלחת ארכיאולוגית למדבר יהודה, כצלם וכעוזר

גב' פרחיה רכטר

נולדה ב־1930 בעיירה קורוב (ליד העיר לובלין), פולין, למשפחה דלת אמצעים, אך חדורה בערכי הציונות.

בגיל 3 נשלחה לבית הספר "בית יעקב" שם למדה לקרוא עברית ולהתפלל. בגיל 5 נשלחה לבית־ספר "תרבות" ולמדה עברית.

כל מאמצי הוריה לעלות לארץ ישראל לא נשאו פרי.

באוקטובר 1936 החליטו ההורים לקחת את ילדיהם ולפתוח בשביתה במשרדים של הוועד הציוני בורשה, שהיה מוסמך לחלק "סרטיפיקטים" (אישורי עלייה). לאחר שבוע ימים של שביתה, קבלה המשפחה סרטיפיקטים ועלתה לישראל, באנייה פולוניה.

בשנת 1938 התיישבה המשפחה ברמת-גן ומאז חייה כאן. רכטר סיימה לימודים בבית הספר העממי "רמת-גן", ואח"כ בגמנסיה "אהל שם".

כשהיתה בת 10 נפתח ברמת-גן סניף "בני עקיבא" ורכטר הצטרפה לשורות התנועה. בת 13 גויסה לגדנ"ע הדתי, עברה קורס מפקדים ובגיל 17 (בשנת 1947) כאשר כל חבריה הבוגרים התגייסו לצבא, קבלה את הפיקוד על פלוגת הגדנ"ע הדתי ברמת-גן/בני-ברק.

רכטר סיימה לימודים בסמינר לוינסקי, והחלה בעבודתה כמורה בעיר יפו.

ב־1950 קבלה משרה בבי"ס "עליות" ברמת-גן, ומאז היא קשורה בעבודות אהבה לחינוך הדור. בין לבין פעלה במסגרות התנדבות בויצו, איל"ן ועוד.

בשנת 1949 נשאה לגדליהו (דלי) רכטר, אשר לימים נשא תפקידים שונים כנבחר ציבור ברמת-גן, כחבר הנהלת העיר, יו"ר מועצת העיר, ועוד.

נולדו להם שלושה ילדים (שתי בנות ובן). בנם רמי נפל ב־1973 במלחמת יום הכיפורים.

בעקבות נפילת הבן עזבה את משרתה באוניברסיטת בר-אילן, כעוזרת מחקר בתחום חיבור המילון לשפה השומרית, וחזרה אל החינוך שמהותו - דאגה לדור העתיד.

בשנת 1974 מונתה לתפקיד מנהלת ביה"ס היסודי "ארנון" ברמת-גן. ביה"ס היה ידוע כבעל קשיים, אך תחת שרביטה עלו קרנו ורמת הלימודים בו. רכטר ניהלה את בית הספר במשך 20 שנה וקבלה תעודת הוקרה על העבודה הרבה אשר השקיעה.

בשנת 1985 פרשה לגימלאות והתנדבה למפעל התיעודי של סטיבן שפילברג לצלם ולתעד ניצולי שואה. רכטר ראינה במסגרת הפרוייקט ברגישות כ־200 איש בכל רחבי הארץ, אשר עדותם שמורה בזכותה לדורות הבאים.

בשנת 1998 הקימה את המועדון למורים גמלאים רמת-גן.

תוך זמן קצר הפך המועדון לאבן שואבת לכל ציבור המחנכים והמורים בעיר, אשר פרשו לגמלאות.

המועדון משמש כמכללה ברמה גבוהה ומציע חוגים מגוונים וקשת רחבה של תחומי עניין (ספורט, יהדות, אמנויות ועוד).

שם המועדון יצא אל מחוץ לעיר, ומרחבי המדינה מבקשים להעתיק את המודל המוצלח.

בימים אלה מלאו עשר שנות פעילות למועדון, המנוהל במרץ ובחדווה מתוקף אישיותה מלאת החיים והכריזמה.

לזוג רכטר שישה נכדים ושלושה נינים. ■

עבודות ציור וצילום מתוך "תערוכת העשור" של המועדון למורים גמלאים ברמת-גן

מר משה שטרן

עבר את כל המחסומים, וליד בית המכס העליון עצר ליד קבוצת קצינים. קצין בכיר התנדב להוביל אותו ללקו החזית, לפגוש את מפקד בנו. הלה קיבלו באדיבות ושאל: "האם באת לראות היכן נפל בנך אדיר?". כך קיבל שטרן באחת, את הבשורה המרה מכל. המפקד סיפר כי יחידת טנקים חדרה אל מאחורי קווי האיב, ובהגיעם ליעד התקבלו במטח טילים שפגע בהם. ההרוגים ובהם אדיר, נותרו בשטח האויב. את השבויים והחללים החזירו בעת חילופי השבויים, לאחר שמונה חודשים.

במהלך התקופה בה חיפש את בנו פגש הורים ומשפחות שכולות, שהתקשו לדעת את קורות נפילת ילדם, מתוסכלים וכואבים. הורים אלו שעולמם נחרב בנפול ילדם, מצאו בשטרן השבור גם הוא, אוזן קשבת, והוא-אשר מצא עצמו ככתובת לעזר ולמציאת פתרונות החליט לרתום עצמו למען אותן משפחות שכולות, ולהצטרף לשורות "יד לבנים".

במסגרת ארגון "יד לבנים" סיף רמת-גן, היה שטרן שותף ביוזמות לאתרי הזיכרון בבתי הספר והאתר הגוישי שהוקם בתל השומר לכל חללי הבטחון בגוש דן.

בית "יד לבנים", רמת-גן

שטרן משמש מזה כ-7 שנים חבר הנהלה ארצית ויו"ר ארגון "יד לבנים" ברמת-גן. בין פעולות הסניף משתף בית יד לבנים רמת-גן פעולה עם אגף החינוך העירוני, בהרצאות בפני תלמידי בתי הספר ועריכת טקסי יום זיכרון משותפים. לזוג שטרן בן ובת וארבעה נכדים. ■

נולד בתל-אביב בשנת 1929.

למד בבית הספר העממי "תחכמוני" ולאחר מכן בבי"ס "ביאליק" בתל-אביב.

את ההשכלה התיכונית והמקצועית (תיכון חקלאי) קבל בכפר הנוער "בן שמן", (עלייה על הקרקע בגב יוסף, היום קיבוץ "עמיעד" בגליל). כאשר אביו נפצע בתאונה, חזר לתל-אביב ועבד לפרנסת המשפחה- במפעל תכנון ובניין מכונות מכשבים.

עם הכרזת המדינה וכחבר "הגנה", גויס גיוס מלא-ולקח חלק בקבלת המתקנים של הממשל והצבא הבריטי לרשות "צבא ישראל" (המבצע הראשון היה קבלת מחנה "שרונה", היום "הקרית", כמו גם ארגון וליווי שיירות לירושלים).

עם שובו לתל-אביב הצטרף לחיל האוויר, שהוקם אז. מבצר המשטרה האנגלית במפרץ חיפה הפך להיות בית-הספר הטכני של חיל האוויר, שם השתתף בקורס והפך להיות מדריך טכנאי תעופה של חיל האוויר, ובהמשך-ראש צוות תחזוקת המטוסים, והמנהל הטכני של ביה"ס למטוסים קלים בקלוב התעופה ועוד.

בדצמבר 1950, נשא לאשה את שרה. לזוג נולדו שלושה ילדים: אדיר (נפל ב-1973), רוני ופזית.

משה שטרן עבד ב"אל על" בשנים 1955-1998 בתפקידי ניהול טכניים, וכנציג "אל-על" בחברת "בואינג"-שנה במקסיקו, ו-5 שנים בניו יורק. ב-12 השנים האחרונות ניהל ופיתח את מרכז ההדרכה ופיתוח עובדים, לכל המקצועות והתפקידים ב"אל על".

מרכז ההדרכה אף צוין על ידי חברת "בואינג" כטוב ביותר בין חברות התעופה בעולם המפעילות מטוסי בואינג, ובישראל צוין המרכז לשבח בין כל החברות העסקיות בארץ.

במלחמת יום הכיפורים, ניהל את מבצע הרכבת האוירית בנתב"ג שהובילה מטענים לאזורי החזית.

לאחר כמה ימי פעילות אינטנסיבית התפנה שטרן למושא דאגתו-בנו אדיר-ששהה באזור הקרבות בגולן. כל נסיונותיו לאתר את בנו העלו חרס. שטרן החליט לעשות מעשה ולנסוע לחפש את הבן ברמת הגולן. הוא

פרופ' שמואל (מילון) שפרכר

נולד בינה (אוסטריה) בשנת 1929 להוריו אסתר ושלמה ז"ל. ברח מוינה באוגוסט 1938, ודרך שוויצריה וצרפת הגיע לאנגליה ביולי 1939, שם זכה במשך מלחמת העולם השנייה לחינוך התיכוני. היגר לארה"ב בינואר 1945 ולמד ב"שיבת רבנו יצחק אלחנן".

קיבל תואר ראשון BA בשנת 1947, והוסמך לרבנות (יורה יורה) בשנת תשי"ב.

היה תלמיד של ר' דוד ליפשיץ ז"ל, ושל רבי יוסף דוב סולוביצ'יק ז"ל. קיבל תואר שני MA בכימיה אורגנית באוניברסיטת קולומביה, ניו יורק בשנת 1949.

קיבל תואר שלישי Phd בכימיה אורגנית מאוניברסיטת קולומביה, ניו יורק בשנת 1953.

בשנים 1953-1955 השתלם שפרכר כחוקר בתר-דוקטורט במחלקה לביוכימיה של בית הספר לרפואה של אוניברסיטת קולומביה.

בשנת 1955 הוא הגיע ארצה והקים את המחלקה לכימיה באוניברסיטת בר-אילן, תוכנית לתואר ראשון (בדרגת מרצה בכיר, 1955-1960). בשנים 1956-1959 גם עזר בביסוס המחלקה לכימיה של אוניברסיטת תל-אביב.

בשנים 1960-1964 שימש כחוקר במחלקה לביוכימיה בבית הספר לרפואה של אוניברסיטת קולומביה. המשיך בפיתוח המחלקה לכימיה של אוניברסיטת בר-אילן בתוכניות לימוד לתואר שני ושלישי ובמחקרים בכימיה אורגנית, בדרגת פרופ' חבר (1964-1966) ובדרגת פרופ' מן המניין (החל מ-1966). שימש בדרגות אלה ובפעילות דומה בהיקפים שונים גם בפיתוח הכימיה אורגנית באוניברסיטת תל-אביב, עד 1975, וכן שימש פרופ' אורח במשרה חלקית באוניברסיטת בן-גוריון בשנת 1973-1974.

בשנים 1971-1973 כיהן כדיקן הפקולטה למדעי הטבע והמתמטיקה, אוניברסיטת בר-אילן, ובשנים 1978-1975 כרקטור האוניברסיטה. בהתאם לעקרונות היסוד של הקמתה, רואה האוניברסיטה בעקרונות היהדות המקודשים את ייחודו של העם היהודי.

תפקידיה היסודיים של האוניברסיטה כוללים טיפוח השמירה על עקרונות אלו מתוך אהבה והעמדת מלומדים, חוקרים ואנשי מדע יודעי תורה וחדורי רוח היהדות המקורית ואהבת הבריות. ואכן, בהשראתו של הרקטור פרופ' שפרכר התבצעו פעולות לחיזוק הצביון הדתי-רוחני של הקמפוס. בין האמצעים שנקטו למטרה זו היו גיוון-בכמות ובאיכות של לימודי היסוד ביהדות, קיום הרצאות ופעילויות עיוניות אחרות ביהדות, ארגון שבתות הווי, וכן העמקת פעילותו של רב הקמפוס.

פרופ' שפרכר שימש בתקופות שונות בתפקידים ציבוריים רבים ומגוונים:

במועצת החברה הישראלית לכימיה, מועצת מנהלים של חברת ים המלח, יועץ לחברת ברום-ים המלח ותרכובות ברום בע"מ, המועצה המייסדת של קרן וולף, וכן בוועדה מקצועית לכימיה. כמו כן, היה חבר במועצת המנהלים קרן פרסי מחקר ע"ש מיכאל לנדאו של מפעל הפיס, ויו"ר ועדת התקינה המרכזית לעניין פולימרים של מכון התקנים הישראלי.

היה שותף בוועדה לפרס ישראל במדעים מדויקים, בוועדה לענין ספריות אוניברסיטאיות של ות"ת, המועצה להשכלה גבוהה, ישראל, ובוועדות אקדמיות מקצועיות נוספות.

בנוסף לכל אלה, מקיים פרופ' שפרכר שיעור שבועי בתלמוד בקהילת רמת חן שברמת-גן זה כארבעים שנה (מאז מלחמת ששת הימים), ואף פרסם מאמרים בנושאים תלמודיים.

נשוי לפרידה (לבית רוקח), אב לחמישה ילדים וסב ל-29 נכדים. ■

קמפוס אוניברסיטת בר-אילן

ה"סיטי", מתחם בורסת היהלומים ברמתגן

יקירי העיר
רמת"ן

יקירי רמת-גן תשמ"ג - 1982

אברהמוביץ אוריאל ז"ל
אברמוב מרדכי יצחק ז"ל
הרב אושפיזאי מנחם יהודה ז"ל
ד"ר בדר יוחנן ז"ל
בורנשטיין שלום ברוך ז"ל
בן-ימיני ישראל ז"ל
בראון משה ז"ל
גליצקי יוסף ז"ל
דובינר בטי ז"ל
ד"ר דוד מאיר ז"ל
ד"ר הופמן לידסלאוס ז"ל
הירש בלה ז"ל
הצייר הופשטטר אוזיאש ז"ל
הלוי שלום ז"ל
הסופר חורגין יעקב ז"ל
הרב חורש מאיר ז"ל
הרב חתוקה צדוק ז"ל
פרופ' ישורון שרגא ז"ל
השופט ד"ר כהן יוסף מגורי ז"ל
כהן לאו ז"ל
מרכוס מיכאל ז"ל
פרופ' מרקוס מקס ז"ל
סיניגליה נאמנה ז"ל
סלוצקי חיה ז"ל
ספקטור יהושע ז"ל
המשורר סקולסקי שלמה ז"ל
עופר יצחק ז"ל
פורת אורנה
קוגן אהרון ז"ל

קליר אברהם ז"ל
ר' קיטאי יוסף ז"ל
הצייר שורין לודווג ז"ל
פרופ' שר דוד ז"ל

יקירי רמת-גן תשמ"ו - 1986

אבישר שלום
אדלר מתתיהו ז"ל
אופיר שלמה ז"ל
עו"ד בן יהודה נפתלי ז"ל
פרופ' הלברכט יצחק ז"ל
זיו אב יצחק ז"ל
זליבנסקי אבא ז"ל
חמי זכריה ז"ל
יעקובסון שושנה ז"ל
יקים מרים
כהנא מידה ז"ל
ד"ר מירלמן יוסף ז"ל
מרגולין יוסף ז"ל
פוטיק שמואל ז"ל
פיקרסקי שמואל ז"ל
פתל דוד
צוייק מרדכי ז"ל
רוט דוד ז"ל
ריבלין גרשון ז"ל
שטוקפיש דוד ז"ל

יקירי רמת-גן תשנ"א - 1991

איזנשטדט ארדון יוסף ז"ל
ארצי חמדה

עו"ד ביבי מרדכי
גוטביר משה ז"ל
הוסטיג ישראל ז"ל
הימן זבולון ז"ל
וינריב בנימין ז"ל
זילברמן יוסף ז"ל
זמר טוב יעקב ז"ל
הרב חוזה סעדיה ז"ל
יורקביץ יצחק
לנדאו אירנה
מוזריק משה ז"ל
נדיב שבתאי ז"ל
נוי מרדכי ז"ל
ד"ר ניסים עזרא ניסים ז"ל
סלוצקי ירחמיאל ז"ל
פלסטר גיטה
קרני יוסף ז"ל
רדבינוביץ שלמה ז"ל
רוזן אלי ז"ל
רכס יוסף ז"ל
שובל חנה

יקירי רמת-גן תשנ"ג - 1992

אבן-זהב צבי
אילון צבי ז"ל
גולדמן שאול ז"ל
גמליאל משה
הירש שלמה ז"ל
וינדרבוים ראובן ז"ל
השופט (בדימוס) חלימה אברהם ז"ל
ירושלמי יהושע ז"ל

כהן אריה
ליש אפרים ז"ל
מנדלסון חיים ז"ל
נוביץ מנחם ז"ל
ציטיאט יגאל (נאג'י) ז"ל
צימרינג יהושע ז"ל
קליין דב ז"ל
קפלן אידה ז"ל
ד"ר קרייזלר דוד

יקירי רמת-גן תשנ"ה - 1994

בדנר משה (מקס)
בור פנינה
ד"ר יוליוס הלר ז"ל
הרשקוביץ אסתר
הרשקוביץ יעקב ז"ל
ווסטרייך נורברט
ולנשטין אלכסנדר ז"ל
זיו אל יצחק
חיות טוביה
יצרן מרים ז"ל
כהן אלכסנדר ז"ל
כץ רפאל ז"ל
ד"ר מורד נורי
סופר אנואר ז"ל
עזני שלום ז"ל
פולק יהודית
פפר יוסף ז"ל
פרישמן פריבה ז"ל
קובלסקי מאיר
רוזנבלום אשר ז"ל
רוזנפלד דבורה
רוסינסקי דוד ז"ל

**יקירי העיר
רמת-גן**

רדלר אטי (אסתר)
רוזנבלום אריה
ד"ר שוחט אהרון

יקירי רמת-גן

תשס"ו - 2006

אלדמע גיל
אלחנני אבא ז"ל
אראל (פוגץ) יהודה ז"ל
בן-אהרן שושנה
ברנר צבי
גבאי יהודה
גילי רפאל ז"ל
גולדשטיין אלכסנדר ז"ל
גרינברג טור-מלכא עליזה
דיאמנט מנוס ז"ל
וינדרבוים פנחס
מנדלוביץ מנחם
מסטבוים אלכסנדר
עו"ד מרון ל. משה
פרופ' סמרה יחזקאל
קוברינסקי איסר
שהרבני ישראל
שכטר ראובן

גליס נפתלי ז"ל
ורסנוב אורי
ז'ולטי יהושע
חתוקה זכריה ז"ל
לרמן יוסף ז"ל
מגון גרשון
מלחי שרה
מונסי דידי

סמולסקי לאה ז"ל
רוזן חנן
עו"ד רזיאל עובדיה ז"ל
רכטר גדליהו
רמתי יוסף
שילון בן-ציון ז"ל
עו"ד שעשוע סלים
שקדי בוק אסתר ז"ל

יקירי רמת-גן

תשס"ב - 2001

אפרים משה ז"ל
בונדי רות
ברמץ זאב
פרופ' גיטר שמעון
פרופ' גלון רחל
דורשט אפרים
הולצמן מאיר
ירון גאולה
כהן נתן
לביא טוביה ז"ל
מגן דוד משה
נוסבוים זליג ז"ל
צדוק נחמן

גליל עמיר
הרב גפן יצחק
דזידי אהרון
הדר יוסף ז"ל
הרצברג חושיה ז"ל
זילברשטיין ישראל
זמר שולה ז"ל
חופי יצחק
הרב טירי ניסים ז"ל
הרב יגל אברהם
כהן יהודה ז"ל
פרופ' כצנלסון אלכסנדר
לב יצחק
לוקר אליעזר
מט דני
פרופ' מנדלסון היינריך ז"ל
עו"ד נאור שמואל
נוביק מאיר
ענבר (בורשטיין) אמנון
פרופ' קדרי מנחם צבי
קול שרגא
קמינסקי ציפורה
קצב נוזהת
רייף אליהו ז"ל
תמיר פלג

יקירי רמת-גן

תש"ס - 2000

אדמתי מוניה (משה)
אהרוני יעקב סיקא
אוירבך שושנה
בנאי יעקב
בן-יעקב שולמית
ברעם מיכה

ריפמן שלום ז"ל
שורץ אברהם ז"ל
שוסטק אליעזר ז"ל
תשבי אהובה

יקירי רמת-גן

תשנ"ז - 1997

אורנשטיין מינה
ארליך יצחק ז"ל
בורשטיין יהושע ז"ל
בנטוב חנה ז"ל
גורוצקי שמואל
דומב מיכאל ז"ל
ד"ר הורוביץ יהושע ז"ל
פרופ' הורושובסקי הנרי ז"ל
הירשפלד שמואל
ד"ר הלוי מרים ז"ל
הנדל גרשון ז"ל
הרב כהן (סלים) שלמה ז"ל
מרמלשטיין שלמה ז"ל
הרב עובדיה מנחם (עבאדי) ז"ל
עמית מאיר
עצמון רות
ד"ר פלד (פלדמן) ישראל
פסטרנק אליהו ז"ל
קליימן בנימין
רוזנבאום יחיאל ז"ל

יקירי רמת-גן

תשנ"ח - 1998

אדלר ישראל ז"ל
אפלבוים שלמה
ד"ר ברכות דניאל
עו"ד גבאי עזרא

תקנון לַמַּתַּן תּוֹאֵר ”יִקִּיר הַעִיר רַמַּת-גִּן”

מועצת העיר רמת-גן, בישיבתה מיום 4.5.1982, החליטה לאשר את תקנון תואר ” יקיר העיר רמת-גן” כדלהלן:

1. התארים יחולקו במועד שיקבע ע”י הוועדה.
2. התארים יוענקו:
 - א. לחברי המועצה, שניהנו שתי קדנציות לפחות ומלאו להם 70 שנים.
 - ב. לאישים שמלאו להם 70 שנים לפחות, אשר עיקר פעולותיהם ו/או יצירותיהם היו ברמת-גן. (על אף האמור בסעיף ב’, רשאית הוועדה לאשר פה אחד לפי שיקולה, הענקת התארים גם לאישים שטרם הגיעו לגיל 70)
3. המלצות לתארים יתקבלו אך ורק מחברי מועצת העיר או באמצעותם.
4. חברי המועצה ימליצו על מועמדים ויגישו הצעותיהם בכתב למנכ”ל העירייה.
5. הנהלת העירייה תבחר ועדה מבין חברי המועצה, שתהווה ועדה לאישור המועמדים לקבלת התארים.
6. יו”ר הוועדה יביא את המלצותיה לאישור חברי המועצה.
7. החלטות הוועדה יקבלו תוקף לאחר שיאושרו ע”י רוב חברי המועצה.
8. שמות המועמדים יפורסמו אך ורק לאחר שיאושרו.
9. לאחר שהמלצות הוועדה יקבלו את אישור המועצה, תודיע הוועדה בכתב למועמדים ותבקש את הסכמתם.
10. אם מועמד נפטר בין מועד החלטת המועצה לבין מועד הענקת התארים, תקבל משפחתו את התואר במקומו.

חברי ועדת ”יקיר העיר רמת-גן”

מר צבי בר, ראש העיר ויו”ר הוועדה
מר רמזי גבאי - מ”מ ראש העיר
מר יוסי אהרנברג - סגן ראש העיר
מר שמואל (מולי) דור - סגן ראש העיר
עו”ד אברהם פומרנץ - יו”ר מועצת העיר
עו”ד צביקה ניר - חבר מועצת העיר
מר דוד בנימין, מנכ”ל העירייה ומזכיר הוועדה

עריכה: עדית קמין וילוז'ני - מנהלת מח' מדיה
הפקה: לשכת דוברות ומדיה - לשכת המנכ"ל
עיצוב גרפי: טריגון עיצובים
דפוס: אלי מאיר
עריית רמת-גן, תשס"ח - 2008